

עמ"ת (ירושלים) 27069-07-24 - אליהו מנגיסטו נ' מדינת ישראל פרקליטות מחוז ירושלים

עמ"ת (ירושלים) 27069-07-24 - אליהו מנגיסטו ע"י נ' מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז ירושלים מחוזי ירושלים
עמ"ת (ירושלים) 27069-07-24
אליהו מנגיסטו ע"י
עו"ד מיכאל עירוני
נגד

מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז ירושלים
בית המשפט המחוזי בירושלים
[21.07.2024]

כבוד השופט ירון מינטקביץ
החלטה

לפניי ערר על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כב' הש' ג' סקפה שפירא) מיום 3.7.24, בתיק מ"ת
40581-02-23, בה דחתה את בקשת העורר לעיין מחדש בתנאי שחרורו ולבטלם כליל, בשל התארכות משפטו.

רקע

ביום 17.2.23 הוגש נגד העורר כתב אישום, בו יוחסו לו עבירות של החזקת סמים והפרעה לשוטרי, ובצידו בקשה
למעצר העורר עד תום ההליכים.

על פי עובדות האישום, ביום 6.2.24 נסע העורר במכונית בה נהג חברו (משיב מס' 2 בתיק בבית המשפט קמא,
להלן: לידור), כשעליו 39 גרם קוקאין אותם הסתיר בתחתונו. שוטרים ביקשו לעצור את המכונית לצורך בדיקתה,
ולידור ניסה לברוח מהם במכונית, תוך שפגע במכונית משטרה שחסמה את דרכו, וכן עלה על אי תנועה באופן שסיכן
את השוטרים. כאשר נעצרה המכונית העורר ולידור התנגדו למעצרים ונאבקו בשוטרים.

מבקשת המעצר עולה, כי העורר ביצע את המיוחס לו זמן קצר לאחר שהורשע בעבירות של הפרעה לשוטרי,
התנגדות למעצר והיזק לרכוש, והמתין לגזירת ענשו.

ביום 2.3.24 הורה בית המשפט קמא (כב' הש' ח' פס) כי העורר ייעצר עד תום ההליכים תחת פיקוח אלקטרוני
ואנושי, ובצידם ערבויות.

ביום 14.6.24 דן בית המשפט קמא (כב' הש' ח' פס) בבקשת העורר לעיין מחדש בתנאי מעצרו, והורה על ביטול
המעצר תחת פיקוח אלקטרוני והמרתו במעצר בית תוך אפשרות ליציאה לעבודה בימים א'-ה' בין השעות
8:00-19:00 - תוך שהובהר כי בימים בהם אין המשיב עובד עליו להמצא במעצר בית.

ביום 25.6.24 ביקש העורר לעיין מחדש בתנאי שחרורו ולבטלם כליל, בשל חלוף הזמן, ובית המשפט קמא דחה את
הבקשה. בית המשפט ציין בהחלטתו מושא הערר, כי על דרך הכלל, מקום בו משפטו של נאשם מתארך, אכן הדבר
מקים עילה לעיון חוזר והקלת תנאים - אך בצד זאת סקר את התנהלות תיקו העיקרי של העורר וקבע כי התארכות
ההליכים נעוצה כולה בהתנהלותו של העורר, ועל כן דחה את בקשתו לביטול תנאי השחרור. בין היתר, התייחס בית
המשפט קמא לכך שהעורר לא התייצב לדיון אשר נקבע ביום 18.6.24.

הערר והמתווה הדיוני

העורר אינו משלים עם ההחלטה, ומכאן הערר. בהודעת הערעור טען ב"כ העורר, כי בית המשפט התעלם מכך שהעורר מקיים את תנאי השחרור לאורך למעלה משנה. כמו כן טען הסניגור, כי העורר התייצב לדיונים באופן סדיר לאורך שנה, וכי בית המשפט טעה בכך שביסס את החלטתו על דיון יחיד אליו סבר בטעות כי העורר לא התייצב - וטען כי העורר התייצב לדיון זה, ובטעות נוכחותו לא נרשמה.

עוד טען ב"כ העורר, כי על דרך הכלל, מקום בו הליך מתארך ונאשם מקיים תנאי שחרור, נהוג להקל בהם, גם בעבירות חמורות יותר.

דיון בערר נקבע לפני ליום 18.7.24, וב"כ הצדדים הסכימו כי החלטה תנתן על סמך הכתוב - היינו על בסיס הודעת הערר וטענות הצדדים בבית המשפט קמא. דיון והכרעה ראשית, אתייחס להתנהלות ההליך העיקרי בבית המשפט קמא (ת"פ 40591-02-23) ולטענה כי העורר התייצב לדיונים באופן מסודר:

ביום 13.6.24 התקיים דיון אליו התייצב העורר, ונדחה להמשך ליום 19.6.24 - ומהפרוטוקול לא ברור האם העורר נכח בדיון אם לאו.

ביום 21.9.23 התקיים דיון אליו לא התייצב העורר. לבקשת המשיבה ביום 28.9.23 הוצא צו הבאה ונקבע ל 5.12.23. דיון זה נדחה מטעמי בית משפט ואז מטעמי הסניגור ליום 30.1.24. דיון זה נדחה בשל מועד הבחירות לרשויות המקומיות ליום 26.2.24, והעורר לא התייצב לדיון זה.

ביום 9.5.24 התקיים דיון בעניינו של לידור, שגם אליו לא התייצב העורר. בדיון זה ביקשה המשיבה לקבוע דיון בעניינו של העורר, ונקבע להמשך ליום 18.6.24 13:00 בנוכחות הנאשם.

ביום 18.6.24 התקיים דיון, אך מהפרוטוקול עולה כי העורר וב"כ לא התייצבו. נשמעו טיעונים לעונש בעניינו של לידור, ונקבע להמשך ליום 9.7.24.

ביום 26.6.24 ביקשה המשיבה לקבוע דיון בעניינו של העורר ולהורות לו לנמק מדוע לא יוצא כלפיו צו הבאה. ביום 1.7.24 הגיב ב"כ העורר וטען, כי התייצב לדיון ביום 18.6.24, ואמר כי העורר חולה, ובשל עומס דיונים נקבע מועד להמשך ביום 2.7.24. בית המשפט קמא לא הבהיר בהחלטתו האם אכן כך היה.

בדיון שהתקיים ביום 9.7.24 ניתן גזר הדין בעניינו של לידור, אך העורר וב"כ לא התייצבו. לדברי ב"כ המשיבה, ב"כ העורר מסר לו כי לא קיבל זימון לדיון זה. בית המשפט קבע לדיון ביום 17.7.24.

העורר התייצב לדיון ביום 17.7.24. בדיון עלה כי העורר כופר במיוחס לו והתיק הועבר להקצאה למותב שישמע הוכחות.

מכאן עולה, כי לאורך למעלה משנה לא התייצב העורר ולו לדיון אחד אשר נקבע בעניינו בתיק העיקרי, ואף הוצא נגדו צו הבאה בשל כך - ומתוך 10 דיונים שהתקיימו בתיק, העורר נכח בשניים או שלושה בלבד. מדובר בהתנהלות שאין לקבלה, הרחוקה מאוד מהטענה שעלתה בהודעת הערר, כי העורר לא התייצב לדיון אחד בלבד, ביום 18.6.24.

ואוסיף לגבי דיון זה, כי גם אם אקבל שב"כ העורר התייצב לדיון זה ונוכחותו לא צויינה, כפי שעלה מהודעת ב"כ העורר מיום 1.7.24, אין בכך להסביר מדוע העורר עצמו לא התייצב לדיון (ב"כ העורר טען באותה הודעה, כי העורר היה חולה, אך לא צירף אישור מחלה).

מהמקובץ עולה, כי צדק בית המשפט קמא בקביעתו כי התמשכות ההליכים בתיק העיקרי נובעת מהתנהלותו של העורר - ועל כן בדיון לא הקל את תנאי השחרור. אכן, נהוג כי כאשר הליכים מתארכים, יש מקום להקל בתנאי שחרור של נאשם אשר לא נרשמות לחובתו הפרות, אך אין הדבר אמור במי שאינו מתייצב לדיונים וגורם בכך להתארכות משפטו.

בצד זאת אציין, כי מבלי להמעיט בחלקו של העורר בהתמשכות ההליכים, ניתן היה לצפות שבית המשפט יגלה גישה פעילה יותר לקידום ההליך, ולא יקבל כי לאורך שנה לא התקיים ולו דיון אחד בעניינו של נאשם.

על כל אלה אוסיף, כי לאור המסוכנות העולה ממעשיו של העורר כפי שתוארו בכתב האישום, תנאי השחרור שהוטלו עליו רחוקים מלהחמיר עימו.

סיכום

דוחה הערר.

ניתנה היום, ט"ו תמוז תשפ"ד, 21 יולי 2024, בהעדר הצדדים.